

ກອງປະຊຸມໃຫຍ່ ເດືອນຕຸລາ 2011

ການຈັດຫາໃນວິທີຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ

ໂດຍ ປະທານດິເດີ ແອັຟ ອຸກດອບ
ທີ່ປຶກສາທິສອງໃນຝ່າຍປະທານສູງສຸດ

ຫົກສິບຫ້າປີກ່ອນ, ບໍ່ດົນຫລັງຈາກສົງຄາມ ໂລກຄັ້ງທີສອງ, ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ປະສົບກັບພອນດ້ວຍ
ຕົນເອງເລື່ອງ ໂຄງການສະຫວັດດີການຂອງສາສນາຈັກ. ເຖິງແມ່ນວ່າຂ້າພະເຈົ້າຍັງນ້ອຍຢູ່,
ແຕ່ຂ້າພະເຈົ້າຍັງຈຶ່ງກິນຫອມຂອງໝາກຄາຍກະປ້ອງໃສ່ກັບເຂົ້າ ແລະ ກິນຫອມຂອງເສື້ອຜ້າ
ບໍລິຈາກທີ່ສົງມາໃຫ້ໃຜບິນຂອງພຣະເຈົ້າຊາວເຢຍລະມັນຫລັງສົງຄາມຈາກສະມາຊິກຂອງ
ສາສນາຈັກຢູ່ສະຫະລັດອາເມຣິກາ. ຂ້າພະເຈົ້າຈະຈຶ່ງຈຳການກະທຳດ້ວຍຄວາມຮັກ ແລະ ຄວາມ
ເມດຕາເຫລົ່ານັ້ນ ທີ່ມີຕໍ່ພວກເຮົາຜູ້ຕ້ອງການຄວາມຊ່ອຍເຫລືອຫລາຍທີ່ສຸດ.

ປະສົບການສ່ວນຕົວ ແລະ ວັນຄົບຮອບ 75 ປີ ຂອງ ໂຄງການສະຫວັດດີການທີ່ດົນໃຈ ໄດ້ເຮັດໃຫ້
ຂ້າພະເຈົ້າຫວນຄິດອີກກ່ຽວກັບຫລັກທຳພື້ນຖານກ່ຽວກັບການເປັນຫ່ວງເປັນໄຍ ຕໍ່ຄົນຍາກຈົນ ແລະ
ຄົນຂັດສິນ, ໂດຍການເປັນຄົນກຸ້ມຕົນເອງ, ແລະ ຮັບໃຊ້ເພື່ອນມະນຸດດ້ວຍກັນ.

ຈຸດສູງສຸດແຫ່ງສັດທາຂອງເຮົາ

ບາງເທື່ອເຮົາເຫັນວ່າ ໂຄງການສະຫວັດດີການເປັນພຽງຫົວຂໍ້ຢ່າງໜຶ່ງຂອງພຣະກິດຕິຄຸນເທົ່ານັ້ນ—
ເປັນກິ່ງວ່າໜຶ່ງໃນຕົ້ນຂອງພຣະກິດຕິຄຸນເທົ່ານັ້ນ. ແຕ່ຂ້າພະເຈົ້າເຊື່ອວ່າ ໃນແຜນຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ,
ຄຳສັນຍາຂອງເຮົາຕໍ່ ຫລັກທຳສະຫວັດດີການຄວນເປັນຈຸດສູງສຸດແຫ່ງສັດທາຂອງເຮົາ ແລະ
ການອຸທິດຕົນຕໍ່ພຣະອົງ.

ນັບຕັ້ງແຕ່ຕອນຕົ້ນເປັນຕົ້ນມາ, ພຣະບິດາເທິງສະຫວັນຂອງເຮົາໄດ້ກ່າວຢ່າງແຈ່ມແຈ້ງກ່ຽວກັບ
ເລື່ອງນີ້ຈາກການຂໍຮ້ອງດ້ວຍຄວາມອ່ອນໄຫວ, ດັ່ງເຊັ່ນຖ້າຫາກເຈົ້າຮັກເຮົາ ... ຈົ່ງນຶກເຖິງຄົນຍາກຈົນ,
ແລະ ອຸທິດຊັບສິນຂອງເຈົ້າເພື່ອຄຳລູນເຂົາ,¹ ເຖິງການບັນຊາໂດຍກົງທີ່ວ່າ ໃນທຸກສິ່ງໃຫ້ໃຈຈຳຄົນ

ຍາກຈົນ ແລະ ຄົນຂັດສົນ, ຄົນເຈັບປ່ວຍ ແລະ ຄົນທີ່ເປັນທຸກ, ເພາະຄົນໃດທີ່ບໍ່ເຮັດສິ່ງເຫລົ່ານີ້, ຄົນໆ ນັ້ນບໍ່ໄດ້ເປັນສາມູນສິດຂອງເຮົາ,² ເຖິງການເນັ້ນໜັກ ແລະ ການຕັກເຕືອນທີ່ໜັກແໜ້ນວ່າ ຖ້າຫາກ ຄົນໜຶ່ງຄົນໃດຈະຮັບຈາກຄວາມອຸດົມສົມບູນ ຊຶ່ງເຮົາສ້າງໄວ້, ແລະ ບໍ່ໄດ້ແບ່ງປັນສ່ວນຂອງເຂົາ, ຕາມກົດແຫ່ງພຣະກິດຕິຄຸນຂອງເຮົາໃຫ້ແກ່ຄົນຍາກຈົນ ແລະ ຄົນຂັດສົນ, ເຂົາພ້ອມດ້ວຍຄົນຊົ່ວ, ຈະແຫງນໜ້າຂຶ້ນຈາກນະລົກ ຢູ່ໃນຄວາມທໍລະມານ.³

ຝ່າຍ ໂລກ ແລະ ຝ່າຍວິນຍານແມ່ນກ່ຽວພັນກັນ

ພຣະບັນຍັດຂອງຂໍ້—ທີ່ຈະຮັກພຣະເຈົ້າ ແລະ ເພື່ອນບ້ານຂອງເຮົາ—ທັງສອງຮວມເປັນຝ່າຍ ໂລກ ແລະ ຝ່າຍວິນຍານ. ມັນສໍາຄັນທີ່ຈະເຫັນວ່າ ພຣະບັນຍັດສອງຂໍ້ນີ້ຖືກເອີ້ນວ່າ “ຂໍ້ໃຫຍ່” ເພາະ ພຣະບັນຍັດຂໍ້ອື່ນໆແມ່ນຂຶ້ນກັບສອງຂໍ້ນີ້.⁴ ອີກຄຳໜຶ່ງ, ສິ່ງສໍາຄັນສ່ວນຕົວ, ເປັນຄອບຄົວ, ແລະ ໃນສາສນາຕ້ອງເລີ່ມຕົ້ນຈາກສອງຂໍ້ນີ້. ເປົ້າໝາຍ ແລະ ການກະທຳຢ່າງອື່ນທັງໝົດຄວນອອກມາ ຈາກພຣະບັນຍັດສອງຂໍ້ນີ້—ຈາກຄວາມຮັກຂອງເຮົາຕໍ່ພຣະເຈົ້າ ແລະ ຕໍ່ເພື່ອນບ້ານຂອງເຮົາ.

ເຊັ່ນດຽວກັບຫລາຍເງິນມີສອງເບື້ອງ, ຝ່າຍ ໂລກ ແລະ ຝ່າຍວິນຍານຈະແຍກອອກຈາກກັນບໍ່ໄດ້.

ພຣະຜູ້ປະທານຊີວິດທັງໝົດໄດ້ປະກາດວ່າ ສໍາລັບພຣະອົງ ແລ້ວທຸກສິ່ງເປັນຝ່າຍວິນຍານ, ແລະ ບໍ່ມີ ຈັກເທື່ອທີ່ພຣະອົງໄດ້ມອບກິດທີ່ເປັນຝ່າຍ ໂລກໃຫ້ເຮົາ.⁵ ນີ້ໝາຍຄວາມວ່າ “ຈຸດຕົ້ນຕໍຂອງຊີວິດ ທາງວິນຍານແມ່ນການມີຊີວິດ. ມັນບໍ່ໄດ້ເປັນພຽງບາງສິ່ງທີ່ຈະຮຽນຮູ້ ແລະ ສຶກສາ, ມັນເປັນສິ່ງທີ່ ຈະໃຊ້ຊີວິດ.”⁶

ໜ້າເສຍໃຈ, ມີບາງຄົນທີ່ມອງຂ້າມ “ຝ່າຍ ໂລກ” ເພາະເຂົາຄິດວ່າ ມັນບໍ່ສໍາຄັນຫລາຍ. ເຂົາຖະໜອມຝ່າຍວິນຍານ ໃນຂະນະທີ່ດູກູກຝ່າຍ ໂລກ. ເຖິງແມ່ນເປັນສິ່ງສໍາຄັນທີ່ຈະໃຫ້ ຄວາມຄິດຂອງເຮົາໂນ້ມອ່ຽງໄປທາງສະຫວັນ, ແຕ່ເຮົາຈະພາດຄວາມສໍາຄັນຂອງສາສນາຂອງເຮົາ ຖ້າຫາກມີຂອງເຮົາບໍ່ໂນ້ມອ່ຽງໄປຫາເພື່ອນນະນຸດດ້ວຍກັນ.

ຍົກຕົວຢ່າງ, ໂອໂນກໄດ້ສ້າງສັງຄົມສີໂອນຂຶ້ນ ໂດຍການສ້າງຜູ້ຄົນໃຫ້ມີຈິດໃຈດຽວ ແລະ ເຮັດວຽກ ງານຝ່າຍ ໂລກ ເພື່ອໃຫ້ແນ່ໃຈວ່າບໍ່ມີຄົນໃດຍາກຈົນຢູ່ໃນບັນດາພວກເຂົາ.⁷

ດັ່ງທີ່ເປັນມາ, ເຮົາສາມາດເບິ່ງເອົາຕົວຢ່າງຈາກອາຈານຂອງເຮົາ, ພຣະເປຊີຄິດ, ເພື່ອເປັນແບບແຜນ. ດັ່ງທີ່ປະທານເຈ ລູເບັນ ຄະລາກ ລູເນຍ ໄດ້ສອນວ່າ, “ເມື່ອພຣະຜູ້ຊ່ວຍໃຫ້ລອດມາສູ່ໂລກ

ພຣະອົງໄດ້ມີພາລະກິດອັນຍິ່ງໃຫຍ່ຢູ່ສອງຢ່າງ; ຢ່າງໜຶ່ງແມ່ນການເຮັດບົດບາດຂອງພຣະເມຊີອາ, ການຊົດໃຊ້ສຳລັບການຕົກ, ແລະ ບັນລຸຕາມກິດ; ອີກຢ່າງໜຶ່ງແມ່ນວຽກງານທີ່ພຣະອົງໄດ້ກະທຳ ກັບອ້າຍເອື້ອຍນ້ອງຂອງພຣະອົງໃນເນື້ອໜັງ ໂດຍການບັນເທົາຄວາມທຸກທໍລະມານຂອງເຂົາ.”⁸

ໃນວິທີທີ່ຄ້າຍຄືກັນນັ້ນ, ຄວາມກ້າວໜ້າຝ່າຍວິນຍານຂອງເຮົາແມ່ນກ່ຽວພັນກັບການຮັບໃຊ້ຝ່າຍໂລກ ທີ່ເຮົາໄດ້ກະທຳກັບຄົນອື່ນ.

ຝ່າຍໜຶ່ງເຮັດໃຫ້ອີກຝ່າຍໜຶ່ງສົມບູນ. ຖ້າຫາກຂາດຝ່າຍໜຶ່ງໄປຈະເກີດເປັນແຜນແຫ່ງຄວາມສຸກ ທີ່ປອນແປງຂອງພຣະເຈົ້າ.

ວິທີຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ

ມີຜູ້ຄົນ ແລະ ອົງການທີ່ຕີຢ່າງຫລວງຫລາຍຢູ່ໃນໂລກທີ່ພະຍາຍາມສະໜອງຄວາມຕ້ອງການອັນ ຈຳເປັນຂອງຄົນຍາກຈົນ ແລະ ຄົນຂັດສົນຢູ່ໃນທຸກບ່ອນ. ເຮົາມີຄວາມກະຕັນຍູຫລາຍສຳລັບສິ່ງນີ້, ແຕ່ວິທີຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າເລື່ອງຄວາມເປັນຫ່ວງເປັນໄຍ ແມ່ນແຕກຕ່າງຈາກວິທີຂອງໂລກ. ພຣະຜູ້ ເປັນເຈົ້າໄດ້ກ່າວວ່າ ຈະຕ້ອງເປັນຕາມວິທີຂອງພຣະອົງ.⁹ ພຣະອົງບໍ່ສົນໃຈພຽງແຕ່ນຳຄວາມ ຕ້ອງການສຸກເສີນເທົ່ານັ້ນ; ແຕ່ພຣະອົງມີຄວາມເປັນຫ່ວງເປັນໄຍນຳຄວາມກ້າວໜ້ານິລັນດອນ ນຳອີກ. ເພາະເຫດຜົນນີ້, ວິທີຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈຶ່ງຮ່ວມດ້ວຍການເປັນຄົນກຸ້ມຕົນເອງສະເໝີ ແລະ ການຮັບໃຊ້ເພື່ອນບ້ານທີ່ນອກເໜືອໄປຈາກການດູແລຄົນຍາກຈົນນຳອີກ.

ໃນປີ 1941 ແມ່ນຳ ກິລາ ໄດ້ຖ້ວມເມືອງດັງແກນ, ລັດອາລິໂຊນາ. ປະທານສະເຕກຜູ້ຍັງໜຸ່ມຊື່ວ່າ ສະເປັນເຊີ ດັບເບິນຢູ ຄິມໂບ ໄດ້ປົກສາກັບທີ່ປຶກສາຂອງເພິ່ນ, ປະເມີນຄວາມເສຍຫາຍ, ແລະ ໄດ້ສົ່ງໂທລະເລກໄປເມືອງເຊົາເລັກ ຂໍເງິນທຶນຈຳນວນໜຶ່ງທີ່ຫລາຍສົມຄວນ.

ແທນທີ່ຈະສົ່ງເງິນ, ປະທານຮີເບີ ເຈ ກະແຮ້ນ ໄດ້ສົ່ງຜູ້ຊາຍສົມຄົນໄປ: ເຮັນລີ ດີ ໂນເລ, ແມຣີອອນ ຈີ ຣອນນີ, ແລະ ແຮໂຣນ ບີ ລີ. ພວກເພິ່ນໄດ້ໄປຢ້ຽມຢາມປະທານຄິມໂບ ແລະ ສອນບົດຮຽນທີ່ ສຳຄັນແກ່ເພິ່ນວ່າ “ນີ້ບໍ່ແມ່ນໂຄງການເອີ້ນວ່າ ‘ໃຫ້ມອບລ້າງ’” ພວກເພິ່ນເວົ້າ. “ນີ້ແມ່ນໂຄງການ ‘ໃຫ້ຊ່ອຍເຫລືອຕົນເອງ.’”

ຫລາຍປີຈາກນັ້ນ, ປະທານຄິມໂບ ໄດ້ກ່າວວ່າ: “ມັນອາດເປັນສິ່ງງ່າຍ, ຂ້າພະເຈົ້າຄິດ, ສຳລັບ ພວກອ້າຍນ້ອງ ຈະສົ່ງເງິນມາໃຫ້ ແລະ ມັນກໍຄົງບໍ່ເປັນສິ່ງຍາກສຳລັບຂ້າພະເຈົ້າຈະແຈກຢາຍເງິນ

ເຫລົ່ານັ້ນ; ແຕ່ຜົນດີໄດ້ມາສູ່ພວກເຮົາ ເມື່ອພວກເຮົາໄດ້ສົ່ງຄືນຂອງພວກເຮົາເອງໄປເມືອງດັງແກນ ແລະ ສ້າງຮົວ ແລະ ບັນທຸກຫຍ້າ ແລະ ແປງດິນໃຫ້ຮາບພຽງ ແລະ ເຮັດທຸກສິ່ງທີ່ຈຳເປັນ. ນັ້ນຄືການຊ່ອຍ ເຫລືອຕົນເອງ.”¹⁰

ໂດຍການເຮັດຕາມວິທີຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ສະມາຊິກໃນສະເຕກຂອງປະທານຄົມໂບ ບໍ່ພຽງ ແຕ່ສະໜອງຄວາມຕ້ອງການຂອງເຂົາເຈົ້າໃນທັນທີ, ແຕ່ໄດ້ພັດທະນາການເປັນຄົນກຸ້ມຕົນເອງນຳອີກ, ແລະ ມີຄວາມຮັກ ແລະ ຄວາມສາມັກຄີຕໍ່ກັນ ເມື່ອເຂົາເຈົ້າຮັບໃຊ້ຊຶ່ງກັນແລະກັນ.

ເຮົາທຸກຄົນຖືກເກນ

ໃນຊົ່ວໂມງນີ້ ກໍ່ມີສະມາຊິກຂອງສາສນາຈັກຫລາຍຄົນທີ່ທຸກທໍລະມານຢູ່. ເຂົາເຈົ້າຫົວໂຫຍ, ຂາດເງິນ, ແລະ ຫິນກັບບັນຫາທາງດ້ານຮ່າງກາຍ, ຄວາມຮູ້ສຶກ, ແລະ ທາງວິນຍານຕ່າງໆ. ເຂົາເຈົ້າອະທິຖານດ້ວຍພະລັງທັງໝົດຂອງຈິດວິນຍານ ເພື່ອຂໍຄວາມຊ່ອຍເຫລືອ, ແລະ ບັນເທົາ.

ອ້າຍນ້ອງເອີຍ, ຈົ່ງຢ່າຄິດວ່າ ສິ່ງນີ້ເປັນໜ້າທີ່ຮັບຜິດຊອບຂອງຄົນອື່ນເດີ້. ມັນແມ່ນຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ແລະ ຂອງທ່ານ. ເຮົາທຸກຄົນຖືກເກນ. “ທຸກຄົນ” ໝາຍເຖິງ *ທຸກຄົນ*—ຜູ້ດຳລົງຖານະປະໂລຫິດ ແຫ່ງອາໂລນ ແລະ ເມນຄີເສເດັກທຸກຄົນ, ທຸກ ຫລື ຮັ່ງມີ, ໃນທຸກປະຊາຊາດ. ໃນແຜນຂອງພຣະຜູ້ ເປັນເຈົ້າ, ມີບາງສິ່ງທີ່ທຸກຄົນສາມາດຊ່ອຍເຫລືອ.¹¹

ບົດຮຽນທີ່ເຮົາຮຽນຈາກຄົນລຸ້ນໜຶ່ງຫາຄົນອີກລຸ້ນໜຶ່ງ ແມ່ນວ່າຄົນຮັ່ງມີ ແລະ ຄົນຍາກຈົນ *ທຸກຄົນ* ແມ່ນຢູ່ພາຍໃຕ້ພັນທະທີ່ສັກສິດ ເພື່ອຊ່ອຍເຫລືອເພື່ອນບ້ານ. ມັນຮຽກຮ້ອງການຮ່ວມມືກັນກ່ອນ ຈະສາມາດນຳໃຊ້ຫລັກທຳສະຫວັດດີການ ແລະ ການກຸ້ມຕົນເອງໄດ້ຢ່າງມີປະສິດທິພາບ.

ສ່ວນຫລາຍແລ້ວເຮົາໄດ້ເຫັນຄວາມຈຳເປັນທີ່ຢູ່ອ້ອມຮອບ ແລະ ເຮົາຫວັງວ່າຄົນອື່ນຈາກບ່ອນໄກ ຈະປະກົດຂຶ້ນແບບປະຕິຫານເພື່ອຊ່ອຍເຫລືອຄົນທີ່ຕ້ອງການ. ບາງທີເຮົາລໍຖ້າໃຫ້ຜູ້ຊ່ຽວຊານທີ່ຮູ້ຈັກ ກ່ຽວກັບບັນຫານັ້ນໂດຍສະເພາະມາແກ້ໄຂ. ເມື່ອເຮົາເຮັດເຊັ່ນນີ້, ເຮົາໄດ້ຕັດການຮັບໃຊ້ອັນທີ່ເຮົາ ສາມາດເຮັດໄດ້ຈາກເພື່ອນບ້ານ, ແລະ ເຮົາໄດ້ຕັດໂອກາດທີ່ຈະຮັບໃຊ້ຂອງເຮົາ. ເຖິງແມ່ນບໍ່ມີ ຄວາມຜິດຫຍັງກ່ຽວກັບຜູ້ຊ່ຽວຊານ, ແຕ່ໃຫ້ເຮົາຮູ້ວ່າ: ຈະບໍ່ມີຜູ້ຊ່ຽວຊານພຽງພໍທີ່ຈະມາແກ້ໄຂ ບັນຫາທັງໝົດໄດ້. ກົງກັນຂ້າມພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ມອບຖານະປະໂລຫິດຂອງພຣະອົງໃຫ້ ແລະ ຈັດຕັ້ງອົງການໄວ້ໃຫ້ເຮົາໃນທຸກປະເທດບ່ອນທີ່ສາສນາຈັກຖືກຈັດຕັ້ງຂຶ້ນ. ແລະ ຢູ່ຄຽງຂ້າງກໍ່ມີ ສະມາຄົມສະຕິສົງເຄາະນຳອີກ. ດັ່ງທີ່ຜູ້ດຳລົງຖານະປະໂລຫິດຮູ້ໃນຕອນນີ້, ບໍ່ມີອົງການ

ສະຫວັດດີການແຫ່ງໃດທີ່ຈະບັນລຸຄວາມສຳເລັດ ຖ້າຫາກມັນບໍ່ມີການໃຊ້ຂອງປະທານ ທີ່ມະຫັດສະຈັນ ແລະ ພອນສະຫວັນຂອງບັນດາເອື້ອຍນ້ອງຂອງເຮົາ.

ວິທີຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ແມ່ນການນັ່ງລໍຖ້າຢູ່ແຄມຫ້ວຍ, ຖ້າໃຫ້ນ້ຳໄຫລຜ່ານຈົນໝົດກ່ອນ ຈິ່ງຈະ ເດີນຂ້າມ. ມັນເປັນການມາຮ່ວມກັນ, ກໍ່ແຂນເສື້ອຂຶ້ນ, ທຳງານນຳກັນ, ແລະ ສ້າງຂົວ ຫລື ເຮືອ ເພື່ອໃຊ້ຂ້າມນ້ຳແຫ່ງການທ້າຍທາຍຂອງເຮົາ. ທ່ານ ຜູ້ເປັນຜູ້ຊາຍຂອງສີໂອນ, ທ່ານຜູ້ດຳລົງຖານະ ປະໂລຫິດ, ເປັນຄົນທີ່ຈະອອກໜ້າ ແລະ ນຳການສົງເຄາະມາໃຫ້ໄພ່ພົນຂອງພຣະເຈົ້າ ໂດຍການ ນຳໃຊ້ຫລັກທຳທີ່ດົນໃຈຂອງໂຄງການສະຫວັດດີການ! ມັນເປັນພາລະກິດຂອງທ່ານທີ່ຈະເປີດ ຕາຂອງທ່ານ, ໃຊ້ຖານະປະໂລຫິດຂອງທ່ານ ແລະ ອອກໄປທຳງານໃນວິທີຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.

ອົງການທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ທີ່ສຸດຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກ

ໃນຊ່ວງລະຍະເສດຖະກິດຕົກຕ່ຳ, ທ່ານແຮໂຣນ ບີ ລີ, ຕອນນັ້ນໄດ້ຮັບໃຊ້ເປັນປະທານສະເຕກ, ໄດ້ຖືກຂໍຮ້ອງຈາກພວກອ້າຍນ້ອງໃຫ້ຊອກຫາຄຳຕອບໃຫ້ແກ່ຄວາມທຸກຍາກລຳບາກ, ຄວາມໂສກເສົ້າ, ແລະ ຄວາມຫົວໂຫຍທີ່ຂະຫຍາຍອອກໄປຢ່າງກວ້າງໄກຕະຫລອດທົ່ວໂລກ ໃນເວລານັ້ນ. ເພິ່ນໄດ້ ນຳບັນຫານັ້ນຂຶ້ນຫາພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ແລະ ທູນຖາມວ່າ, “ຕ້ອງມີອົງການໃດທີ່ເຮົາຕ້ອງມີເພື່ອຈັດ ການກັບເລື່ອງນີ້?”

ແລະ “ຄືກັບວ່າ ພະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ກ່າວ [ກັບເພິ່ນ] ວ່າ: ‘ເບິ່ງແນລູກພໍ່. ເຈົ້າບໍ່ຕ້ອງການອົງການອື່ນ. ພໍ່ໄດ້ມອບອົງການທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ທີ່ສຸດຢູ່ໃນໂລກນີ້ໃຫ້ລູກແລ້ວ. ບໍ່ມີອົງການໃດທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ກວ່າອົງການ ຖານະປະໂລຫິດ. ສິ່ງທີ່ເຈົ້າຕ້ອງການຢູ່ໃນໂລກນີ້ຄືການນຳໃຊ້ຖານະປະໂລຫິດ. ມີແຕ່ເທົ່ານັ້ນ.’”¹²

ນັ້ນຄືຈຸດເລີ່ມຕົ້ນໃນວັນເວລາຂອງເຮົາຄືກັນ. ເຮົາມີອົງການຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຢູ່ແລ້ວ. ການທ້າທາຍ ຂອງເຮົາແມ່ນຂຶ້ນກັບວິທີທີ່ເຮົາໃຊ້ມັນ.

ບ່ອນທີ່ຈະເລີ່ມຕົ້ນ ແມ່ນໃຫ້ເຮົາຮູ້ຈັກສິ່ງທີ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ເປີດເຜີຍແກ່ເຮົາ. ເຮົາບໍ່ຄວນຄິດວ່າ ເຮົາຮູ້ຈັກ. ເຮົາຕ້ອງເຂົ້າຫາບັນຫາດ້ວຍຄວາມຖ່ອມເໝືອນດັ່ງເດັກນ້ອຍ. ຄົນທຸກລຸ້ນຄວນຮຽນຮູ້ ຫລັກທຳຄົນໃໝ່ທີ່ເປັນພື້ນຖານຂອງວິທີຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າກ່ຽວກັບການດູແລຄົນຂັດສິນ. ເຊັ່ນດຽວກັບສາດສະດາຫລາຍທ່ານໄດ້ແນະນຳເຮົາຕະຫລອດຫລາຍປີຜ່ານມາ, ຫລັກທຳ ສະຫວັດດີການຂອງສາສນາຈັກເປັນແນວຄິດທີ່ຍອດຍ້ຽມແທ້ໆ; ມັນເປີດເຜີຍຄວາມຈິງຈາກ ພຣະເຈົ້າ—ມັນເປັນວິທີຊ່ອຍເຫລືອຄົນຂັດສິນ.

ອ້າຍນ້ອງເອີຍ, ຈົ່ງສຶກສາຫລັກທຳທີ່ເປີດເຜີຍ ແລະ ຄຳສອນກ່ອນ. ຈົ່ງອ່ານຄູ່ມືກ່ຽວກັບ
ສະຫວັດດິການຂອງສາສນາຈັກ;¹³ ຈົ່ງສວຍໂອກາດເປີດເບິ່ງເວບໄຊ້ “providentliving.org”;
ອ່ານເລື່ອງລາວໃນວາລະສານ *Liahona* ສະບັບເດືອນມິຖຸນາ 2011 ກ່ຽວກັບ ໂຄງການ
ສະຫວັດດິການຂອງສາສນາຈັກ. ຈົ່ງຊອກຮູ້ກ່ຽວກັບວິທີຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າເລື່ອງການຈັດຫາໃຫ້
ແກ່ໄຟພົນຂອງພຣະເຈົ້າ. ຈົ່ງຮຽນຮູ້ວິທີທີ່ຫລັກທຳດູແລຄົນຂັດສິນ, ການຮັບໃຊ້ເພື່ອນບ້ານ, ແລະ
ການເປັນຄົນກຸ້ມຕົນເອງປະກອບເຂົ້າກັນແນວໃດ. ວິທີຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າເລື່ອງການເປັນຄົນກຸ້ມ
ຕົນເອງແມ່ນຮ່ວມດ້ວຍການເຮັດໃຫ້ຊີວິດທ່ຽງໝັ້ນໃນຫລາຍທາງ, ຮ່ວມທັງການສຶກສາ, ອາຊີບ,
ການເງິນໃນຄອບຄົວ, ແລະ ຄວາມເຂັ້ມແຂງທາງວິນຍານ. ຈົ່ງຮຽນຮູ້ກ່ຽວກັບ ໂຄງການ
ສະຫວັດດິການໃນປະຈຸບັນຂອງສາສນາຈັກ.¹⁴

ເນື້ອທ່ານໄດ້ສຶກສາຄຳສອນ ແລະ ຫລັກທຳຂອງໂຄງການສະຫວັດດິການຂອງສາສນາຈັກແລ້ວ,
ຈົ່ງຊອກນຳໃຊ້ສິ່ງທີ່ທ່ານໄດ້ຮຽນກັບຄວາມຕ້ອງການຂອງຄົນທີ່ທ່ານພິພິກັດສາ. ນີ້ໝາຍຄວາມວ່າ,
ສ່ວນຫລາຍແລ້ວ, ທ່ານຕ້ອງຫາຄຳຕອບດ້ວຍຕົວທ່ານເອງ. ທຸກຄອບຄົວ, ທຸກຝູງຊົນ, ທຸກເຂດຢູ່
ໃນໂລກນີ້ແມ່ນແຕກຕ່າງກັນ. ບໍ່ມີຈັກເທື່ອທີ່ຄຳຕອບອັນດຽວຈະແກ້ໄຂໄດ້ທຸກຢ່າງໃນໂຄງການ
ສະຫວັດດິການຂອງສາສນາຈັກ. ມັນເປັນໂຄງການຊ່ອຍຕົນເອງບ່ອນທີ່ບຸກຄົນຮັບຜິດຊອບ
ຕໍ່ການກຸ້ມຕົນເອງ. ແຫລ່ງຂອງພວກເຮົາແມ່ນຮ່ວມດ້ວຍການອະທິຖານເປັນສ່ວນຕົວ, ພອນສະຫວັນ
ແລະ ຄວາມສາມາດທີ່ພຣະເຈົ້າປະທານໃຫ້, ຊັບສິນທີ່ມີໃຫ້ເຮົາຜ່ານທາງຄອບຄົວຂອງເຮົາເອງ ແລະ
ຜ່ານທາງຍາດຕິພັນອ້າຍ, ແຫລ່ງຊ່ອຍເຫລືອຈາກຊຸມຊົນຕ່າງໆ, ແລະ ການຊ່ອຍເຫລືອຂອງກຸ່ມຖານະ
ປະໂລຫິດ ແລະ ສະມາຄົມສະຕິສົງເຄາະ. ສິ່ງນີ້ຈະນຳພາເຮົາໄປຜ່ານທາງແບບແຜນທີ່ດົນໃຈຂອງ
ການເປັນຄົນກຸ້ມຕົນເອງ.

ທ່ານຕ້ອງໄດ້ວາງແຜນອັນທີ່ສອດຄ່ອງກັບຄຳສອນຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ຕາມສະຖານະການທີ່ເກີດຂຶ້ນ
ຢູ່ໃນທ້ອງຖິ່ນຂອງທ່ານ. ໃນການນຳໃຊ້ຫລັກທຳອັນສູງສົ່ງ, ທ່ານບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງເພິ່ງເມືອງເຊົາເລັກ
ສະເໝີ. ກົງກັນຂ້າມໃຫ້ທ່ານເພິ່ງປຶ້ມຄູ່ມືເດີ້, ເພິ່ງໃຈຂອງທ່ານ, ແລະ ເພິ່ງສະຫວັນ. ຈົ່ງໄວ້ວາງໃຈ
ໃນການດົນໃຈຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ແລະ ເຮັດຕາມວິທີຂອງພຣະອົງ.

ໃນທີ່ສຸດ ທ່ານຕ້ອງເຮັດຢູ່ໃນເຂດຂອງທ່ານສິ່ງທີ່ສາມາດສິດຂອງພຣະຄຣິດໄດ້ເຮັດໃນຕອນຕົ້ນຂອງຍຸກນີ້
ຄື: ປຶກສາຫາລືນຳກັນ, ໃຊ້ແຫລ່ງທັງໝົດທີ່ມີ, ສະແຫວງຫາການດົນໃຈຈາກພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ,
ທູນຂໍການຢືນຢັນຈາກພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ແລະ ຈາກນັ້ນໃຫ້ກໍ່ແຂນເສື້ອຂຶ້ນ ແລະ ລົງມືເຮັດວຽກງານ.

ຂ້າພະເຈົ້າສັນຍາກັບທ່ານວ່າ, ຖ້າຫາກທ່ານຈະເຮັດຕາມແບບແຜນນີ້, ແລ້ວທ່ານຈະໄດ້ຮັບການ
ນຳພາໂດຍສະເພາະກ່ຽວກັບວ່າ ຜູ້ໃດ, ສິ່ງໃດ, ເນື້ອໃດ, ແລະ ບ່ອນໃດ ທີ່ທ່ານຈະຕ້ອງໄດ້ຈັດຫາ
ໃນວິທີຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.

ພອນຂອງການຈັດຫາໃນວິທີຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ

ຄຳສັນຍາ ແລະ ພອນດັ່ງທີ່ໄດ້ທຳນາຍໄວ້ກ່ຽວກັບ ໂຄງການສະຫວັດດີການຂອງສາສນາຈັກ,
ກ່ຽວກັບການຈັດຫາໃນວິທີຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ເປັນສິ່ງທີ່ສຳຄັນ ແລະ ປະເສີດເລີດລຳທີ່ສຸດ
ທີ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ປະທານໃຫ້ແກ່ລູກໆຂອງພຣະອົງ. ພຣະອົງໄດ້ກ່າວວ່າ, “ຖ້າເຈົ້າໃຫ້ອາຫານ
ແກ່ຜູ້ທີ່ອິດຫົວ ແລະ ໃຫ້ຜູ້ທີ່ຂັດສິນໄດ້ມີຄວາມອົມໃຈ ແລ້ວມິດທີ່ອ້ອມຮອບເຈົ້ານັ້ນ ກໍຈະປ່ຽນ
ເປັນແຈ້ງໃນຕອນກາງເວັນ. ແລ້ວເຮົາກໍຈະນຳພາເຈົ້າໄປສະເໝີ.”¹⁵

ບໍ່ວ່າເຮົາຈະຮຽ່ມີ ຫລື ຍາກຈົນ, ບໍ່ວ່າຈະອາໄສຢູ່ບ່ອນໃດກໍຕາມທີ່ເຮົາອາໄສຢູ່, ເຮົາຕ້ອງການ
ຊົ່ງກັນແລະກັນ, ເພາະຍ້ອນການເສຍສະລະເວລາ, ພອນສະຫວັນ, ແລະ ແຫລ່ງຂອງເຮົາ
ທີ່ວິນຍານຂອງເຮົາເຕີບ ໂຕ ແລະ ຖືກຫລໍ່ຫລອມ.

ວຽກງານແຫ່ງການຈັດຫາໃນວິທີຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້ານີ້ ບໍ່ໄດ້ເປັນສິ່ງໜຶ່ງໃນບັນດາໂຄງການຂອງ
ສາສນາຈັກເທົ່ານັ້ນ. ເຮົາຈະເນີນເສີຍ ຫລື ປະມັນໄວ້ບໍ່ໄດ້. ມັນເປັນຈຸດໃຈກາງຂອງຄຳສອນຂອງເຮົາ;
ມັນເປັນແກ່ນສານຂອງສາສນາຂອງເຮົາ. ອ້າຍນ້ອງທັງຫລາຍ, ມັນເປັນສິດທິພິເສດອັນຍິ່ງໃຫຍ່ ແລະ
ພິເສດຂອງເຮົາໃນຖານະທີ່ເປັນຜູ້ດຳລົງຖານະປະໂລຫິດ ທີ່ຈະນຳໃຊ້ຖານະປະໂລຫິດຂອງເຮົາ.
ເຮົາບໍ່ຄວນຫັນຫົວໃຈ ຫລື ຫົວຂອງເຮົາຈາກການກາຍເປັນຄົນກຸ້ມຕົນເອງ, ດູແລຄົນຂັດສິນໃຫ້
ດີກວ່າເກົ່າ, ແລະ ໃຫ້ການຊ່ອຍເຫລືອດ້ວຍຄວາມເຫັນອີກເຫັນໃຈ.

ຝ່າຍໂລກແມ່ນກ່ຽວພັນກັບຝ່າຍວິນຍານ. ພຣະເຈົ້າໄດ້ປະທານປະລິບການໃນຊ່ວງມະຕະ ແລະ
ການທ້າທາຍຝ່າຍໂລກທີ່ກ່ຽວພັນກັນໃຫ້ເຮົາ ຄືກັບວ່າມັນເປັນຫ້ອງວິໄຈ ບ່ອນທີ່ເຮົາຈະສາມາດ
ເຕີບ ໂຕເປັນຄົນທີ່ພຣະບິດາເທິງສະຫວັນປະສົງໃຫ້ເຮົາກາຍເປັນ. ຂໍໃຫ້ເຮົາຈົ່ງເຂົ້າໃຈໜ້າທີ່
ອັນຍິ່ງໃຫຍ່ ແລະ ພອນທີ່ມາຈາກການເຮັດຕາມ ແລະ ການຈັດຫາໃນວິທີຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ
ນີ້ຄືຄຳອະທິຖານຂອງຂ້າພະເຈົ້າ ໃນພຣະນາມຂອງພຣະເປຊູຄຣິດ, ອາແມນ.

ແຫລ່ງອ້າງອີງ

1. See Doctrine and Covenants 42:29–30.
2. See Doctrine and Covenants 52:40.
3. See Doctrine and Covenants 104:18.
4. ເບິ່ງ ມັດທາຍ 22:36–40.
5. See Doctrine and Covenants 29:34.
6. Thomas Merton, *Thoughts in Solitude* (1956), 46.
7. See Moses 7:18.
8. J. Reuben Clark Jr., in Conference Report, Apr. 1937, 22.
9. See Doctrine and Covenants 104:16; see also verse 15.
10. Spencer W. Kimball, in Conference Report, Apr. 1974, 183, 184.
11. ເບິ່ງ ໂມໄຊຢາ 4:26; 18:27.
12. Harold B. Lee, transcript of welfare agricultural meeting, Oct. 3, 1970, 20.
13. See *Handbook 1: Stake Presidents and Bishops* (2010), chapter 5, “Administering Church Welfare”; *Handbook 2: Administering the Church* (2010), chapter 6, “Welfare Principles and Leadership”; *Providing in the Lord’s Way: Summary of a Leader’s Guide to Welfare* (pamphlet, 2009).
14. Elder Glen L. Rudd’s book *Pure Religion: The Story of Church Welfare since 1930* (1995), available from Church Distribution Services, is a wonderful place to study the doctrines and history of the Lord’s welfare program.
15. ເອຊາຢາ 58:10–11; ເບິ່ງ ຂໍ້ທີ 7–9 ນຳອີກ.